Köster selm kuulis aga ei jõlgeste jeda mehja; ta teadis ruil, et talu pered neist mitte küg kaugel ei olnud, aga mis ta jest papile ütles. Kui ta arvas, et nad juba küg pered ligidalt läksinad, jõ pööris ta jälle ümber tiejõ külgi, ja jeletas papile, et jealt külgjest väljo ja amine võist viimatta olla, ja nad püdada tõijest külgjest rattuma. Õji ei noeris ta aga jalajo, kui papp ehkadest ta nõnu järele tegi.

Nii kompijsinad nad, kuni ilm jo nädevi kuku hakkas minema. Siis nonis köster ühe puure kuuje otja, et waadata, kas kupagil tulejõd näha oleks. Kuuje otja joadest võttis leiva tüki, mis ta kõttu taskus oli püstnud, väljo ja hakkas jeda näjima, ijõ hoolega ümber vahtides.

„Mis ja jeal õige jõõd? Ekso anna mulle ka!" kõlas papi peenikene kirijõs hääl kuuje alt. „Mis ja väljaga pean tegema! Wotan jõin kuuje käbi ja närin neid. Soh! jõin on ka julle!" Jeda üeldes wiskas köster kuuje otjast ka ø mõne käba papile. See rattjes ka, aga ei ei jindinud ühti. Tegiwad nad jõu jõõre verijõrs.

Nüüd tuli köster kuuje otjast maha ja ütles et ta olla ühe tule wiksuma näinud, ja nüüd pidada nad jinna poole minema. Jeda nad ka tegiwad, ja jõudjõrad waastu üde talu pere õue. Enne kui nad tuppa läksinad, õpetas köster pappi: „Kui me tuppa lähme, ja jeal meid jõma kuttutakse, jiis lähkan mina kohe jooma, jo tähendabjiis et mina üks halwem ja rumalam inimene olen. Jõna aga olen üks jõumatjegu inimene, ja ära tule jiis midke ejimeje kuttjega, waid võta, kui jind kolm korda kuttutakse, jiis tule. Jiis nõerwad talu rahwas et ja üks targem ja änam jõumatjegu inimene olen." Papp lubas ka nii teha.

Läksinad ka tuppa. Waastu riedeti juppi ja paluti neid nüüd laua ääre. Köster ajas kohe laua ääre ja lömpjis nüüd juppi nii, et papil jeda nähes silmad wesijõrs läksinad. Perenaene palus jo muesti papi laua ääre istuda, aga ka jegi kord jäi papp uskeste oma kohe peale istuma. Nüüd arwas perenaene et papp jõgujegi jõia ei tahajõ ja mõtles et nii ta weel kolmat korda teda paluma lähaks, je jiis nii narrimine oleks, ja kästeab, ehk jaaks ta jõda viimati ka täis jest on teine ju jõumatjegu mees, jõ ta ei lähinudki änam pappi kuttjuma. See wõtas jeda kolmat korda kuttjumijst kül, aga wõtamine oli asjata. Köster laadis oma aga nii täis, et ägijes, tõrjõs jiis laua ääreşt üles, ja wiid wüüti papi silma eşt laua pealt ära, kes wesijste silmadega ras waje liha leime peale waatis ja jeda silmadega ära oleks jõnud.

Peale jõma tehti neile pehme aje tuppa jängi ja paluti puhkama heita. Köster nuuskas ka waastu nii, et toa jõnad wabijõjwad, aga papp ei jaanud nähu. Ta rehkles ja rõhkles nii, kui oleks luttinad hammustanud wõi kirbud kallal olnad, kuna aga jeal neid jugujgi olnud. Ühtel hiiskas ta ka tuge waste rõõtsi külgi, aga je jeşt ei tunnud ei, magas kui une sutt. Kui tuled ära olid kustutud, jäi pimedas toas kõik naijõrs; aga papp ei jõanud. Ükka murdas ta küünarnukiga rõõtre pihta ja kui köster wiimaks küsis, mis tal olla, wastas ta: „Nõht mul nuna tühi." Siis õpetas köster: „Mine waata jeal taga jõna ääres jõfabüks lebe liime. Kui meie tuppa tulime, jiis nägin ma et perenaene jeal leibo jõskus. Kui ja nii nälgas oled, eks jõs mine jõnna ja jõõ jeal tainaşt." — „Aga kui ma pimedas ära eksin ja jõia änam tagaşi ei niiste tulla?" — „Nõh! jõin on mul üks lõnga nuga. Ma jõon lõnga otja jängi posti külge, jõna wõtta jõs nuga oma rätte, ja kui nõht täis on, jõis tule jeda lõnga mööda jälle jängi juure tagaşi." Kuidas üeldud, nõnda tehtud. Köster läks jõdus lõnga jängi posti külgi ja papp läks niiid laime rallale. Selle leidis ta ka isona hõlpjaste üles ja ajas nüüd peoga wedelat tainaşt jeku, mis tema tühja nõhule üsna heaste maitşes. Kui ta ennaşt ja täis oli laadinud, võttis ta weel hea ramalu täie tainaşt, et ka rõõtrile jeda head koşt anad tõõtu rattjeda wõia. Ta võttis lõnga nuga rätte ja läks niiid lõnga nuga juhatusel jängi juure. Köster selm oli aga jälle ajo jees, kui papp kibeda hoolega tainaşt lõppjis, lõnga oma jani posti külgeşt ära wõtsud ja perenaeşe jängi posti ümber kinnitanud, nii et papp nüüd perenaeşe jängi juure läks. Seal kuulis ta nüüjuguşt puhumişt, ikka puh, puh. Papp mõtles et jee köster pidi olema, kes nii hingab, ja et halla weruşt teha, wõttis ta ramalu täie tainaşt ja lõi jälle jinna puhumişe nuga peale, ja jäi ijõ wõtama, mis köster je peale ütleb. Aga ei ütelnud ennaşt, kangas jängijşt üles ja jooksis üue, ja jiis jooi ka papp ara, et ta erjinud oli. Ta otjis ka niiid rõõtre üles ja küsis tema käest nüüd, kuidas ta oma tainaşid raed puhtaks peab jaama. Köster ütles: „Waata jiis jõna ääres oli üks sutt, waata ehk on jeal sutt jes."

Papp läks, leidis ka wäratti nimetatud posti üles, aga je oli nii kitja juuga, et papi jämedad käed jealt jõje ei mahtunud minema. Suure waewaga joi ta üks käe jõje, ja weel juurema waewaga topjis ta ka teise. Aktid olid käed jes, aga küsida ei annud. Mis nüüd teha? Mõtud nuri köster hea mees pidi jälle nõuu andma mis nüüd tulek teha. Küsimel oli ka nõuu kohe käepäraşt ja ta ütles: „Kui jeal sutt ei ole, ja käed ka wälja ei tule, jiis pead pistu